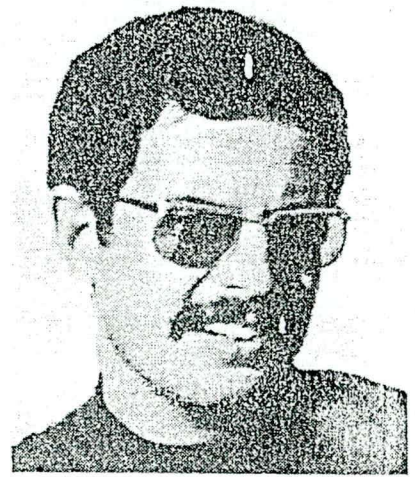

נמט, דניאל (אביגדור)

דניאל, בן טובה-מגדה ודוד, נולד ביום כ"ג באייר תשי"ב (18.5.1952) בירושלים להורים מניצולי השואה. בילדותו גדל בשכונת ארנונה שליד קיבוץ רמת-רחל. הוא סיים את לימודיו בבית-הספר היסודי של הקיבוץ, ואת לימודיו התיכוניים השלים בבית-הספר שליד האוניברסיטה בירושלים. כשהיה בן ארבע-עשרה מת עליו אביו מהתקף לב פתאומי. אחיו המבוגר ממנו בחמש שנים, אורי, היה אז בשירות חובה בצה"ל ודני

נשאר הגבר היחיד בבית. הוא נהיה עוזרן הנאמן והרציני של אמו וסבתו הזקנה, היה עוסיק בכל מיני עבודות בבית, בתיקוני אינסטלציה, חשמל, נגרות וכיו"ב. בנעוריו היה חבר בתנועת "הצופים" ואחרי-כך גם הדריך בה. הוא אהב לצלם, לקרוא ולהתבונן ביצירות אמנות וידע להעריך ציור ומוסיקה. עם זאת ידע להקדיש את הזמן הדרוש ללימודים.

דניאל גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1970 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השתלם בקורס למקצועות השריון ובקורס טען-קשר, והוענקו לו ציונים טובים. בבדיקות בלשכת הגיוס, הסתייך מהרופאים את תולדות מחלות ילדותו, כי רצה להישלח ליחידה קרבית. אחרי-כן כתב הביתה: "אמנם לא הגעתי ראשון בריצות הארוכות, אך גם לא הגעתי אחרון, ובודאי ובודאי שלא סחבו אותי על הגב".

במחצית אוגוסט 1973, משסיים דניאל את שירות החובה, נרשם ללימודים באוניברסיטה העברית בירושלים, בפקולטה לכלכלה ולסטטיסטיקה. הוא רצה להמשיך אחרי-כך וללמוד מנהל עסקים. תמיד שאף לעבוד במפעל גדול, בטיפול בכוח-אדם, אלא שלא הספיק להגיע לכך. במלחמת יום הכיפורים השתתף בקרבות הבלימה נגד המצרים בסיני. הוא שירת כטען-קשר ביחידת שריון. בקרב שהתחולל ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973) בפתחת קנטרה, נפגע הטנק שלו באש נ"ט, והוא נפל. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל, בירושלים. השאיר אחריו אם ואח. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "דני היה לוחם טוב ועשוי ללא-חת, גבר שקט וצנוע ונעים הליכות. בחור בעל יזמה ותושייה. דני עשה את אשר עשה והלך בדרך בה בחר, מתוך אמונה גמורה בעמו, במשפחתו ובמפקדיו, והיה גאה במעשהו זה".

משפחתו תרמה לזכרו סכום כסף לספריית "בית העם" של עיריית ירושלים לרכישת ספרים בתחום הכלכלה; רשימה ביוגרפית עליו פורסמה בחוברת "יזכור", שיצאה לאור מטעם שבט "מודיעין" של תנועת "הצופים".

נמט

דניאל

זל

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים.
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אבלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפל
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקיריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מורדיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"

גדוד "עודד"

גדוד "הגליל"

גדוד "אילון"

גדוד "יובל"

גדוד "להבות"

גדוד "עציון"

גדוד "יובל"

גדוד "עציון"

גדוד "עודד"

גדוד "רעים"

ת נ צ ב " ה

בן גולן הי"ד

דוד גוראון הי"ד

יונתן היימן הי"ד

אריאל ויינר הי"ד

אורי מור יוסף הי"ד

יורם מינצברג הי"ד

שמואל מלכוב הי"ד

דניאל נמט הי"ד

יצחק עופר הי"ד

יונתן פייקס הי"ד

גיורא מייזלר - נעדר

דניאל נמוט ז"ל

דני נולד בירושלים ב-18.5.52

בארנונה. עד כחה ג' למד בבית הספר ברמת רחל, ואחר כך בבית הספר "גאולים". בכתה ז' עבר לתיכון שליד האוניברסיטה, שם סיים את המגמה החברתית.

בכתה ד' הצטרף לגדוד "לביא",

שאחרי מלחמת ששת הימים שונה שמו לגדוד "יובל", על-שם בוגר השבט, שנפל במלחמה זו. דני כונה בפי כולם בשם - נמצי.

מספרים חבריו: "דני התבלט

מאד בכשרונו ואהבתו לצופיות. זמן רב שימש כמחסנאי - דאג לציד, למחנות ולפעולות. הוא עשה זאת בנאמנות ומסירות. ידעו, שאם נמצי במחסן לא יחסרו חבלים

ולוקסים. בתקופתו היה המחסן מסודר למופת".

ועוד מספרים בגדוד, כי נמצי היה חבר מועצה ודאג לשקט. החברים זוכרים, כיצד נהג להוציא אנשים מפעולה על שהפריעו, עד שהיה הספסל מתפנה, ואז היה נמצי משתטח על הספסל בהנאה רבה... כחבר מועצה היה דואג בטיולים, שיהיה אוכל וציוד, ותמיד עזר להכין ולהביא.

כמחסנאי היה אחראי על מפקדים רבים. הוא היה ה"מומחה" לבנות התורן וכתובתו

האש. נמצי אהב מאד להדריך אחרים בדברים אלה. כמדריך היה נמצי מדריך קבוצה בגדוד "החורש". הוא בחר לקבוצתו שם מיוחד - "מהגוני" שם של עץ מיוחד.

חברה מהגדוד מספרת: "היה לו חוש הומור דק ועדין. לעיתים היה אומר בשקט, בשלווה ובאדישות הברקות. כולם היו מתפקעים מצחוק והוא נשאר שלו, עם חיוך בלבד. קשה היה לחדור לעולמו הפנימי, הוא היה שקט מאד ומעט מסוגר, ולכן לא הכרנו אותו ממש. רק מצילומיו הרבים והמיוחדים אפשר להבין כי היתה לו עין רגישה - לראות את היפה והמיוחד".

אמו סיפרה כי את כל צילומיו (והם רבים מאד) היה נמצי מממן מכספו, גם את משכורתו הצבאית הקדיש לכך.

חברו יואל סיפר. כי נמצי עמד להרכיב לו את המערכת הסטריאופונית שלו ללא תשלום - סתם כך, בתור חבר מהצופים, למרות שלא היו בקשר הדוק.

ב-8.8.70 התגייס נמצי לשריון. כדי להיות קרבי הסתיר נמצי את האססטמה האלרגית שהיתה לו. גם לחבריו לא סיפר על כך, והשתתף בכל הריצות והמשחקים שהיו. (בצופים היה תמיד משחק בכדור או במשחק שאהב - "סוס ארוך").

נמצי עבר בצבא קורס מדריכים, ושימש כמדריך בחיל תותחנים, בבית הספר לשריון.

הוא השתחרר ב-1973 ונרשם לאוניברסיטה לכלכלה וסטטיסטיקה. בכוונתו היה להמשיך ללמוד מנהל עסקים. בשמחה היה נמצי מספר לחבריו, כי הוא שמח שהשתחרר, ומחכה בכליון עיניים להתחלת הלימודים. אולם נמצי לא החל את לימודיו, ביום הכיפורים קיבל צו קריאה ועם חוס הצום עזב את הבית. לפני שעזב, ביקש את אמו כי אם לא יספיק לחזור עד יום שלישי, תשלח מברק לחברו הטוב, שעמד להינשא. דני נהרג ביום שני.

ב-8.10.73 בשעה 5.00 אחה"צ, אחרי יום קרב קשה בפיתחת קנטרה, נפגע הטנק שלו מטיל "סאגר" - הצוות יחד עם דני נהרג. ב-25.10.73 הודיעו על העדרו מהיחידה. הוא הובא לקבורה בירושלים ב-22.8.74.

מפקדו כותב להוריו:

"כמפקד גדוד סיור בעצבת השריון הייתי גאה לפקד על בנכם סמל דני ז"ל. גבר שקט צנוע ונעים הליכות, בחור בעל יוזמה ותושיה לוחם טוב ללא חת. יודע אני שאין נחומים ואין פיצויי בעולם כולו היכול לפצותכם על האבידה הנוראית הזאת, אך עם זאת תרשו לי אולי לנחמכם בזאת, שתדעו שדני ז"ל עשה את אשר עשה והלך בדרך נה בחר מתוך אמונה גמורה בעמו משפחתו ומפקדיו, והיה גאה במעשהו זה".

